

ἀκόμη ἡ ὑπερήφανη λίρα, καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ τὴν ἐκβάλῃ ἀπὸ τὸν σκοτεινὸν τῆς τάφου.

Ἡ πεντάρα ὁμῶς ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύσῃ, νὰ ἴδῃ πολλὸν κόσμον καὶ νὰ λάβῃ ὕψηλὰς τιμὰς. Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ νομισματοκοπεῖον εἰς τὴν τσέπην ἑνὸς ταπεινοῦ ὑπηρέτου, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὸ μνηϊάτικόν του τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Τὸ παιδί αὐτὸ εἶχε μίαν ἀδελφούλαν, τῆς ὁποίας τόσον ἤρεσεν ἡ κατακαίρουνργη καὶ βαλίστερη πεντάρα, ὥστε αὐτὸς τῆς τὴν ἐχάρισεν. Τὸ κοράσιον ἔτρεξε νὰ τὴν δεῖξῃ εἰς τὴν μητέρα τῆς, ἡ ὁποία ἀπλῶς βροῦχα εἰς τὸν κήπον, καθὼς ὁμῶς ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν θύραν εὐρίσκει ἕναν χωλὸν ἐπαίτην, ὁ ὁποῖος τῆς ἐζήτησε ὀλίγον ψωμί. Ψωμί δὲν εἶχε τὸ κοράσιον, ἀλλὰ τὸν ἐλυτθήθη φοβερά, — τῷ δέδει λοιπὸν τὴν νέαν τῆς πεντάραν.

Ὁ ἐπαίτης τῆς ἔδωκε πολλὰς εὐχὰς καὶ χωλαίνων ἔτρεξεν εἰς τὴν ψωμάδικον ἐκεῖ κοντὰ, διὰ νὰ σῇσῃ τὴν πεινᾶν του. Ἐνῷ ἤπλωνε ὁμῶς τὴν χεῖρά του νὰ δεῖξῃ ἕνα στρογγυλὸν ἄρτον, εἶδεν ἕνα παλαιὸν του γινώριμον ἐνδυμένον ὡς προσκυνητὴν, ὁ ὁποῖος ἐμοίραζε μικρὰς χρωματισμένας εἰκόνας ἁγίων καὶ εὐσεβῶν ἀνθρώπων εἰς τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἔστεκαν ἐκεῖ πλησίον, καὶ ἐκεῖνα ἔρριπτον χρήματα εἰς τὴν σακούλαν του.

«Διὰ ποῦ εἶσαι» τὸν ἠρώτησεν ὁ ἐπαίτης.

«Διὰ τὴν ἱερὰν πόλιν Ἱερουσαλήμ, ὅπου ὁ Χριστὸς περιεπάτει καὶ ἀπέθανεν» ἀπεκρίθη ὁ προσκυνητῆς — «θέλω νὰ προσευχηθῶ εἰς τὸν τάφον Του, καὶ νὰ δώσω λύτρον νὰ ἐξαγοράσω τὸν ἀδελφόν μου ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Διὰ τοῦτο συνάζω χρήματα.»

«Λάβε λοιπὸν καὶ τὸν ὁβολόν μου.» εἶπεν ὁ ἐπαίτης, καὶ τῷ δίδει τὴν πεντάραν καὶ ἐγύρισε νὰ φύγῃ πεινασμένος ὅπως ἦλθεν, ἀλλ' ὁ ψωμάς, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἰδεῖ τὴν πρᾶξίν του, τὸν ἐφώναξε καὶ τῷ ἐχάρισε τὸν ἄρτον τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ἀγοράσῃ.

Ὁ προσκυνητῆς ἐπέρασε κόσμον πολλὸν καὶ τέλος ἔφθασεν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐκεῖ ἐμβῆκεν εἰς πλοῖον καὶ ἐπέρασε εἰς τὸ ἄλλο μέρος, ὅπου ἦτον ἡ μεγάλη καὶ ἱερὰ πόλις Ἱερουσαλήμ. Ἀμα ἔφθασεν ὑπῆγε καὶ προσμυχήθη εἰς τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ὑπῆγεν εἰς τοῦ Σουλτάνου τὸ παλάτιον. Τῷ προσέφερε πολλὰ χρήματα διὰ νὰ ἀφήσῃ τὸν ἀδελφόν του νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἤθελεν ἀκόμη περισσότερα. Τότε ὁ προσκυνητῆς τῷ λέγει —

«Δὲν ἔχω ἄλλο τι νὰ σὲ προσφέρω εἰμὶ αὐτὴν τὴν πεντάραν, τὴν ὁποίαν μοι ἔδωκεν ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν εἰς ἐπαίτης ἀκόμη ἐλεεινότερος καὶ πλεόν πεινασμένος ἀπ' ἐμέ. Ἔσο καὶ σὺ εὐσπλαγχνος ὅσον αὐτός· λάβε τὴν πεντάραν αὐτὴν καὶ θὰ σοῦ φέρῃ καλόν.»

Τότε λοιπὸν ὁ Σουλτάνος τὸν ἐλέησεν, ἀφῆκε τὸν

ἀδελφόν του ἐλεύθερον καὶ ἔλαβε τὴν πεντάραν, τὴν ὁποίαν ἔβαλε μέσα εἰς τὴν τσέπην του.

Παρήλθε καιρὸς καὶ ἡ πεντάρα ἔμεινε ἐκεῖ λησμονημένη ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ Σουλτάνος ὑπῆγε νὰ πολεμήσῃ μὲ τὸν αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ τοῦ πάρῃ τὸν Ἅγιον Τάφον. Ὁ Σουλτάνος ἐμάχετο γενναίως καὶ οὐδέποτε ἐπληρώθη. Μίαν ἡμέραν ὁμῶς τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸ στῆθος ἐν βέλος, ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὸν πληγώσῃ ἐγλίστρησεν ἐπάνω εἰς τὸ ἐνδυμᾶ του καὶ ἔπεσε πλαγίως εἰς τὴν γῆν. Ὁ Σουλτάνος ἀπόρησε διὰ τὸ πρᾶγμα τοῦτο, καὶ μετὰ τὴν μάχην ἐκύταξε τὸ ἐνδυμᾶ του νὰ ἴδῃ τί εἶχεν ἐκεῖ εἰς τὸ στῆθος καὶ τὸν ἔσωσεν ἀπὸ τὴν πληγὴν τοῦ βέλους. Τί νὰ ἴδῃ; τὴν πεντάραν τὴν ὁποίαν εἶχε λησμονήσει ἐκεῖ εἰς τὴν μικρὰν του τσέπην. Ἐκτοτε ὁ Σουλτάνος ἔλαβεν εἰς μεγάλην ὑπόληψιν τὴν πεντάραν καὶ τὴν ἐκρέμασε μὲ χρυσὴν ἀλυσίδα ἀπὸ τὴν μεγάλην του κυρτὴν σπάθην.

Ἀλλ' ὁ πόλεμος ἐξηκολούθει καὶ ἐπὶ τέλους ὁ Αὐτοκράτωρ ἐνίκησε τὸν Σουλτάνον καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ παραδώσῃ τὸ ξίφος του. Ἔτσι λοιπὸν καὶ ἡ πεντάρα ἦλλαξε κυρίου. Μίαν ἡμέραν εἰς τὸ τραπέζι, ἐνῷ ὁ Αὐτοκράτωρ ἐσήκωνε τὸ ποτήριόν του διὰ νὰ πῇ, ἡ γυναῖκα του τὸν παρεκάλεσε νὰ τῆς δεῖξῃ τὴν σπάθην τοῦ Τούρκου, καθὼς λοιπὸν τὴν ἐσήκωσε διὰ νὰ τὴν ἴδῃ ἡ αὐτοκράτειρα, ἡ πεντάρα ἐλόβη ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα καὶ ἔπεσε μέσα εἰς τὸ ποτήριον. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν ἐβγαλεν εὐθὺς, ἀλλὰ τί νὰ ἴδῃ; — ἡ πεντάρα εἶχε γεῖναι καταπράσινη! Ἀπὸ τοῦτο λοιπὸν ἐνόησαν ὅλοι ὅτι τὸ κρασί ἦτο φαρμακευμένον. Καὶ πραγματικῶς ἕνας κακὸς ὑπηρέτης, διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Αὐτοκράτορα ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε μαλώσει, εἶχε βάλει δηλητήριον εἰς τὸ κρασί του διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ.

Ὁ κακὸς δοῦλος κατεδικάσθη εἰς θάνατον, ἀλλὰ τὴν πεντάραν τὴν ἔβαλεν ὁ αὐτοκράτωρ εἰς τὴν κορώναν του. Οὕτω λοιπὸν ἡ πεντάρα ἔκαμεν ἕνα παιδάκι νὰ χαρῇ, ἐτάϊσεν ἕνα ἐπαίτην, ἡλευθέρωσεν ἕνα φυλακισμένον, ἐπροφύλαξεν ἕνα Σουλτάνον ἀπὸ θανάσιμον πληγὴν, καὶ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἑνὸς Αὐτοκράτορος. Διὰ τοῦτο ἐτέθη εἰς τὸ βασιλικὸν στέμμα, καὶ βέβαια θὰ ᾔναι ἐκεῖ ἀκόμη. Ἄν εἰμποροῦσε κανεὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ ἴδῃ τὴν κορώναν!

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΣΣΩΝ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμε. φύλλον.)

Αἱ ἐργάτιδες εἶναι μικρότεροι καὶ ἀπὸ τὴν βασίλισσαν καὶ ἀπὸ τοὺς κηφήνας, μερικοὶ δὲ τὰς διαιροῦν εἰς δύο τάξεις, εἰς τροφούς καὶ εἰς παραγωγούς, καὶ αἱ μὲν τροφοὶ εἶναι αἱ πλεόν

ἀδύνατοι καὶ δὲν ἀντέχουν εἰς τοὺς μακροὺς δρόμους καὶ τὰ βαρέα φορτία, ἀλλὰ φροντίζουν διὰ τὰς ἐργασίας τῆς οἰκίας, καθαρίζουν δηλαδὴ τὴν κυψέλην, κτί. ζουν νέα κύτταρα καὶ ἐπιδιορθώνουν τὰ παλαιὰ, τρέφουν δὲ καὶ περιποιῶνται τὰ αὐγὰ. ἑωσοῦ ἐπωασθῶν, ἐνῷ αἱ εὐρωστότεραί των ἀδελφαὶ γυρίζουν τοὺς ἀγροὺς καὶ τοὺς κάμπους καὶ συνάζουν ἀπὸ τὰ ἀνθη πᾶν ὅ,τι ταῖς χρειάζεται πρὸς τροφήν καὶ πρὸς κατασκευὴν μέλιτος καὶ κηρίου. Πρὸς τοῦτο εἶναι ἐφωτισμέναι μὲ μακρὰν καὶ ψιλὴν προδοσκιᾶ, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ροφοῦν τὸ νέκταρ ἀπὸ τὸ βάθος τῶν καλύκων, ἐνῷ τριβόμεναι ἐπάνω εἰς τοὺς στήμονας τοῦ ἀνθους σκεπάζονται μὲ τὴν κιτρίνην ἐκείνην σκόνην, ἥτις ὀνομάζεται γῶρις. καὶ τὴν ὁποίαν ἀποτινάζουν εἰς τὰς ἀποθήκας των ὅταν ἐπιστρέφουν εἰς τὴν κυψέλην, δὲν ἀρκοῦνται ὅμως εἰς αὐτὴν τὴν προμήθειαν, ἀλλὰ φροντίζουν πρὶν ἀναχωρήσουν διὰ τὴν οἰκίαν νὰ γέμισουν καὶ τὰ μικρὰ καλάθια, εἰς τὰ ὁποία ἀπολήγουν οἱ ὀπίσθιοί των πόδες.

Τὸ θαυμαστότερον ὅμως μέρος τοῦ σώματός των εἶναι τὸ κέντρον, τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ξίφος, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη μόνον τὰς προφυλάττει ἀπὸ πολλὰς ἐνοχλήσεις καὶ ἀδιακρισίας καὶ βλάβην ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι μηχανισμὸς περίπλοκος καὶ τόσον μᾶλλον θαυμαστὸς ὅσον μάλιστα δύναται νὰ διακριθῇ διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ὡς βλέπετε ἐκ τῆς ἐνώπιόν σας εἰκόνας, ὁ μηχανισμὸς ἀποτελεῖται ἐκ δύο μακρῶν πριονίων ἡνωμένων κατὰ μήκος, μεταξὺ τῶν ὁποίων φαίνεται λεπτή τις γραμμὴ, αὐτὸ τὸ κέντρον, ἐνῷ οἱ δύο στενοὶ θύλακες οἱ ὁποῖοι κρέμονται ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ἐμπεριέχουν τὸ φαρμάκιον, τὸ ὁποῖον χύνεται διὰ μέσου τοῦ κέντρου εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ μέλισσα κεντρήσῃ. Τὸ κέντρον εἶναι τόσον λεπτὸν καὶ λεῖον, ὥστε ὅταν ἐξετασθῇ ὑπὸ τὸ μικροσκοπίον δὲν δεικνύει τὴν μικροτάτην ἀνωμαλίαν, ἀλλ' εἶναι εἰς ὅλον τοῦ τὸ μήκος ἐντελῶς στιλπνὸν καὶ ἀπολήγει εἰς αἶχμην τόσον λεπτὴν ὥστε σχεδὸν χάνεται ἀπὸ τὴν ὄψιν, ἐνῷ τοῦναντίον τὸ κοπτερώτερον ξυράφιον τοῦ κόσμου ἐξεταζόμενον ὑπὸ τοῦ μικροσκοπίου φαίνεται χονδρὸν καὶ ὀδοντωτὸν, ἡ δὲ λεπτοτάτη βελὸν ὁμοιάζει μὲ παχεῖαν ῥάβδον σιδηρᾶν.

Σὰς εἶπα ὅτι ἡ Βασίλισσα καταγίνεται ἀδιακόπως εἰς τὸ νὰ γενῇ αὐγὰ συνήθως μὲν 200 τὴν ἡμέραν ἐνίοτε ὅμως καὶ 3000-4000, καὶ ὅτι χρέος τῶν τροφῶν εἶναι νὰ τὰ ἐπωάζουν καὶ νὰ τρέφουν τὰ νεαράς

ἀδελφὰς των, αἱ ὁποῖαι, ἅμα ἀναπτύσσονται, λαμβάνουν καὶ αὐταὶ μέρος εἰς τὰς ἐργασίας τῆς κυψέλης. Πιθανὸν νὰ σᾶς φανῇ παράδοξον πῶς κατορθώνουν νὰ χωροῦν εἰς μίαν κυψέλην τόσαι χιλιάδες μελισσῶν, ὅσαι γεννῶνται εἰς διάστημα ἑνὸς ἔτους, ἀφοῦ ὁ πληθυσμὸς αὐξάνει κατὰ τόσας ἑκατοντάδας καθ' ἡμέραν, ἀλλὰ θὰ ἴδῃτε πόσον σοφῶς ὁ Θεὸς ἐπρονόησε δι' ὅλας τὰς ἀνάγκας καὶ ἐνδεχομένας δυσκολίας τῶν μικρῶν τούτων πλασμάτων του. Ἡ ζωὴ τῶν ἐργατιδῶν ὠρίσθη εἰς 6—8 μῆνας, σπανίως δὲ εἰς ἕν ἔτος· ἐπρεπε λοιπὸν αἱ ἀποθνήσκουσαι νὰ ἀντικαθίστῶνται ὁλονὲν ὑπὸ ἄλλων, διὰ τοῦτο ἡ ζωὴ τῆς βασίλισσης ἐμακρύνθη εἰς 4—5 ἔτων, εἰς τὸ διάστημα τῶν ὁποίων γεννᾷ ἑκατοντάδας γενεᾶς τέκνων, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ ὑπήκοοί της. Ἐπειδὴ ὅμως αὐξάνει πάντοτε ὁ πληθυσμὸς τόσον ταχέως, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ οἰκονομῶνται ὅλοι εἰς μίαν κυψέλην, ἀνγκάζονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἀποστέλλουν ἀποικίας διὰ νὰ σχηματίσουν νέα βασίλεια εἰς ἄλλο μέρος, ἐπειδὴ δὲ ἔχει ἀνάγκην βασίλισσης πᾶσα νέα ἀποικία, καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει παρὰ μία μόνον βασίλισσα, αἱ καλαὶ ἐργάτιδες λαμβάνουν ἕν ἀπὸ τὰ κοινὰ αὐγὰ, τὸ θέτουν εἰς κύτταρον βασιλικόν, τὸ ὁποῖον εἶναι πολλὸ μεγαλύτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, καὶ τὸ τρέφουν μὲ τὴν τροφήν ἐκείνην, ἡ ὁποία εἶναι ἀποκλειστικῶς τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, ἑωσοῦ μὲ τὰς πολλὰς καὶ καλὰς αὐτῶν περιποιήσεις, εἰς διάστημα 11—14 ἡμερῶν, ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ κύτταρόν της ἡ νεαρὰ βασίλισσα, καὶ ἂν ᾔται φρόνιμος ἀναχωρεῖ εὐθὺς μὲ τὴν νέαν ἀποικίαν, ἄλλως ἡ παλαιὰ βασίλισσα τὴν φονεύει.

Ἴδού τι, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ τὸν φθόνον, ἕν ἀπὸ τὰ χειρότερα ἐλαττώματα εἴτε εἰς ἄνθρωπον εἴτε εἰς ζῷον, ἀλλὰ φαίνεται μᾶλλον νὰ ᾔται υπερβολικὴ φιλοτιμία, διότι ἡ βασίλισσα νομίζει ὅτι διακινδυνεύει τὸ βασίλειόν της καὶ προτιμᾷ νὰ ἐκθέσῃ τὴν ζωὴν της μᾶλλον ἢ νὰ θυσιάσῃ τὰ δίκαιά της. Καὶ ὅμως μὲ ὅλην τὴν φιλοτιμίαν δὲν ἀποφασίζει νὰ συμπλακῇ μὲ τὸν ἐχθρόν της ὅταν δὲν ᾔται ἐλπίς ὅτι θὰ ὑπερισχύσῃ ἐναντίον της. Εἰξεύρει ὅτι ἂν κεντρήσῃ τὴν ἀντίπαλόν της τὴν φονεύει, δὲν ἐννοεῖ ὅμως νὰ χάσῃ μὲ τὸ μέσον τοῦτο τὴν ἰδίαν τῆς ζωὴν, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὸ βασίλειόν της ὀρφανὸν καὶ ἀπροστάτευτον, ὅθεν ζητεῖ νὰ τὴν κεντρήσῃ εἰς τὸ μόνον μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον δύναται ἀσφαλῶς νὰ ἀποσύρῃ τὸ κέντρον της, δηλαδὴ εἰς τὴν κοιλίαν, ἐὰν ὅμως ἴδῃ ὅτι ἡ ἀντίπαλος ἀμύνεται καὶ προσπαθεῖ νὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ εἰς αὐτὴν, τότε ὑποχωρεῖ καὶ ἐπιφυλάσσεται νὰ εὕρῃ καταλληλοτέραν στιγμὴν. (ἀκολουθεῖ.)

